

Jodi Ellen Malpas

mijn nacht
ontvlamd

ROMAN

Ook verschenen van Jodi Ellen Malpas bij Xander Uitgevers

Mijn Man – Obsessie (2013)
Mijn Man – Ontdekking (2013)
Mijn Man – Overgave (2013)

JODI ELLEN MALPAS

Mijn nacht
Ontvlamd

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *One Night – Promised*
Oorspronkelijke uitgever: Forever, Hachette Book Group
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: Shutterstock
Auteursfoto: Megan Laurie of LSL Photography
Zetwerk: Michiel Niesen – ZetProducties

Copyright © 2014 Jodi Ellen Malpas
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 0 298 3 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn assistent Siobhan.
Jullie kennen haar allemaal als
De Bewaarder van Alle Belangrijke Dingen.
Ik ken haar als mijn zusje.*

PROLOOG

Hij had haar bij zich geroepen. Ze wist dat hij haar geheim eens zou ontdekken – hij wist immers altijd alles. Maar dat betekende niet dat ze hem zou gehoorzamen. Het was allemaal onderdeel van haar plan. Ze strompelde naar zijn kantoor, door de donkere gang van de ondergrondse club in Londen. Ze merkte haar eigen stommititeit haast niet op. Vastberadenheid en iets te veel wijntjes zaten in de weg. Ze had een liefdevolle familie thuis. Mensen die oprecht om haar gaven en die haar een geliefd en gewaardeerd gevoel gaven. Ze wist diep van binnen dat ze geen reden had om haar lichaam en geest bloot te stellen aan deze smerige, louche onderwereld. En toch had ze dat vannacht weer gedaan. En zou ze het morgennacht opnieuw doen.

Ze had een knoop in haar maag toen ze zijn kantoor naderde. Door de alcohol functioneerde ze bijna niet; ze kreeg de deur met moeite open. Ze hikte, struikelde over haar belachelijk hoge stilettohakken en viel voorover Williams kantoor in.

William was een knappe man van eind dertig. Hij had een dikke bos haar met grijzende slapen. Het paste goed bij zijn chique pakken. Zijn hoekige kaken gaven hem een ruig uiterlijk, maar als hij glimlachte zag hij er vriendelijk uit. Zijn mannelijke klanten zagen die glimlach nooit. William stelde zich afschrikwekkend naar hen toe op. Tegenover de dames was zijn gezicht zacht en geruststellend met pretlichtjes in zijn ogen. Ze wist niet hoe hij dat deed en probeerde dat ook niet te begrijpen. Ze wist gewoon dat ze hem nodig had. En dat

William ook een zwak voor haar had. Ze gebruikte het tegen hem. De keiharde zakenman was een zacht ei als het op haar aankwam.

William keek op naar de deuropening. Hij hief zijn hand op om een einde te maken aan een serieus gesprek met een lange man tegenover hem aan zijn bureau. Eén van zijn regels was dat je altijd moest kloppen en wachten tot je toestemming kreeg om binnen te komen. Zij negeerde dat altijd en William had haar er nooit om berispt.

‘We gaan zo verder,’ zei hij tegen zijn zakenpartner, die zonder te protesteren wegliep en de deur achter zich dichtdeed. William stond op en streek zijn jasje glad terwijl hij achter zijn grote bureau vandaan stapte. Door de alcohol was alles wazig. Toch kon ze de bezorgdheid op zijn gezicht duidelijk zien. Net als een vleugje irritatie. Hij kwam voorzichtig op haar af, alsof hij bang was dat ze over zou geven, en pakte haar bij de arm. Hij leidde haar naar een van de leren stoelen tegenover zijn bureau, schonk whisky in voor zichzelf, gaf haar een glas met ijswater en ging weer zitten.

Ze was niet bang in zijn bijzijn, hoewel ze op dit moment erg kwetsbaar was. Gek genoeg voelde ze zich altijd veilig bij hem.

Hij deed alles voor zijn meisjes. Hij zou zelfs mannen castren als die te ver gingen. Hij had heel duidelijke regels en geen enkele man bij volle verstand waagde het om ze te breken. Ze had het resultaat gezien. Dat was het niet waard.

‘Ik had je toch gezegd dat je hiermee moest stoppen?’ William probeerde streng te klinken, maar ze hoorde medeleven in zijn stem.

‘Als jij ze niet voor me regelt, vind ik ze zelf wel,’ brabbelde ze. Ze gooide haar tas op het bureau voor hem, maar William negeerde dat en duwde de tas terug in haar richting.

‘Heb je geld nodig? Ik kan je geld geven. Ik wil niet dat je in dit wereldje blijft.’

‘Het is niet jouw keuze,’ antwoordde ze. Ze wist dondersgoed waar ze mee bezig was. Hij perste zijn lippen op elkaar. Zijn grijze ogen werden donkerder, dus haar opzet was geslaagd.

‘Je bent zeventien. Je hebt je hele leven nog voor je.’ Hij stond op, liep om zijn bureau heen en ging op het randje zitten. ‘Je hebt tegen me gelogen over je leeftijd, je hebt je niet aan de regels gehouden, en nu weiger je mijn hulp om je leven weer op de rails te krijgen.’ Hij legde zijn hand onder haar kin en hield haar gezicht dicht bij het zijne.

‘Je hebt je respectloos gedragen.’ Daar had ze geen antwoord op. Ze had hem misleid en bedrogen om dicht bij hem te kunnen komen.

‘Sorry,’ mompelde ze zachtjes. Ze maakte zich van hem los om een grote slok water te nemen. Ze wist niet wat ze moest zeggen en zelfs als ze de woorden kon vinden, zouden ze nooit goed genoeg zijn. Ze wist dat het medeleven dat William voor haar voelde, een bedreiging vormde voor het aanzien dat hij had in zijn wereld. Nu ze zijn hulp weigerde om haar problemen op te lossen, problemen waar hij zich verantwoordelijk voor voelde, werd zijn reputatie verder op het spel gezet.

Hij ging op zijn knieën voor haar zitten en legde zijn grote handpalmen op haar blote knieën. ‘Welke klant heeft zich niet aan mijn regels gehouden?’

Ze haalde haar schouders op. Ze wilde hem niet vertellen wie ze had verleid. Ze wist dat William ze allemaal had gewaarschuwd om bij haar uit de buurt te blijven. Ze had die man misleid, net zoals ze William had misleid.

‘Het doet er niet toe.’ Ze wilde dat William boos op haar was vanwege haar gebrek aan respect, maar hij bleef kalm.

‘Je zult niet vinden wat je zoekt.’ William voelde zich een klootzak omdat hij zulke harde woorden tegen haar zei. Hij wist wat ze zocht. ‘Ik kan niet voor je zorgen,’ fluisterde hij terwijl hij aan de onderkant van haar jurkje trok.

‘Dat weet ik,’ zei ze ademloos.

William ademde diep in. Hij wist dat ze niet in deze wereld thuishoorde. Hij wist zelfs niet of hij er zelf nog wel thuis hoorde. Hij had nog nooit zijn gevoelens voor zijn werk laten gaan, had nog nooit zijn reputatie op het spel gezet, maar deze jonge vrouw had dat volledig veranderd. Het waren haar safierblauwe ogen. Hij had zijn emoties altijd onder controle. Iets anders kon hij zich niet veroorloven. Maar nu was hij de controle kwijt.

Hij tilde zijn hand op om haar zachte, porseleinen wang aan te raken. Hij zag de wanhoop in haar ogen en voelde een steek in zijn hart. ‘Help me om dit recht te zetten. Je hoort hier niet.’

Ze knikte, en William ademde opgelucht uit. Deze meid was te mooi en te roekeloos: een gevaarlijke combinatie. Ze zou nog vaker in de problemen komen. Hij was woedend op zichzelf dat hij dit had laten gebeuren, al had ze hem misleid. Hij paste goed op zijn meisjes, respecteerte ze, zorgde ervoor dat zijn klanten hen respecteerden en keek altijd goed uit voor gevaren, zowel mentaal als fysiek. Hij wist wat ze zouden doen nog voor ze het zelf wisten. Maar toch had dit meisje hem voor de gek weten te houden. Hij kon haar echter niets verwijten, gaf alleen zichzelf de schuld. Hij had zich af laten leiden door haar schoonheid. Een schoonheid die hij nooit zou vergeten.

Hij zou haar wegsturen en deze keer zou hij zorgen dat ze wegbleef. Hij gaf te veel om haar om haar hier te houden. En die pijn verscheurde zijn donkere ziel.

HOOFDSTUK 1

Het is best lastig om de perfecte kop koffie te zetten. En nog lastiger om dat te doen met het futuristische apparaat waar ik naar staar. Ik heb dagenlang toegekeken hoe mijn collega Sylvie het met gemak doet. Dat ze terwijl ze kletst een koffiekop pakt en de rekening opmaakt. Maar het enige wat ik goed kan, is er een gigantische puinhoop van maken.

Ik vloek zachtjes terwijl ik het verstopte koffiefilter probeer los te trekken. Het glipt uit mijn handen en de koffiebonen vliegen alle kanten op.

‘Nee, nee, nee,’ mompel ik, terwijl ik een doek uit de zak van mijn schort trek. Aan de vochtige, bruingekleurde lap is duidelijk te zien dat ik vandaag al honderden keren mijn rommel op heb moeten vegen.

‘Wil je dat ik het van je overneem?’ Ik hoor Sylvies vrolijke stem achter me. Het heeft geen zin. Hoe vaak ik het ook probeer, ik eindig altijd met dezelfde rotzooi. Dit ruimteschip en ik zijn geen vrienden. Ik zucht diep, draai me om en geef Sylvie het grote metalen hengsel. ‘Het spijt me. Dit apparaat haat me.’

Haar felroze mond glimlacht breed en haar zwarte, glanzende bob zwiept heen en weer terwijl ze haar hoofd schudt. Haar geduld is lovenswaardig. ‘Je leert het wel. Waarom ga je niet even tafel zeven schoonmaken?’

Ik pak snel een dienblad en loop naar de tafel die net vrij is

gekomen, in de hoop mijn fouten goed te kunnen maken. ‘Hij gaat me ontslaan.’

Ik werk hier nog maar vier dagen, maar toen Del mij aannam, zei hij dat ik maar een paar uur training op de eerste dag nodig zou hebben om het koffiezetapparaat achter toonbank van de bistro te leren gebruiken. Wat was dat een verschrikkelijke dag. Del is het vast met me eens.

‘Heus niet.’ Sylvie zet het koffiezetapparaat aan en de bistro wordt gevuld met het geluid van stoom dat door de schuimpijp wordt geperst. ‘Hij is best over je te spreken!’ Ze pakt een koffiekop, een dienblad, een lepel, een servetje en daarna het cacaopoeder, terwijl ze met alle gemak het metalen kannetje met melk ronddraait.

Ik glimlach terwijl ik de tafel afveeg. Daarna pak ik het dienblad en loop terug naar de keuken. Del kent me nog maar een week en heeft nu al gezegd dat ik volgens hem geen greintje slechtheid in me heb. Mijn grootmoeder heeft ooit hetzelfde gezegd, maar voegde eraan toe dat daar maar beter verandering in kon komen, omdat de wereld en de mensen niet altijd goed en vriendelijk zijn.

Ik leg het dienblad weg en begin de afwasmachine te vullen. ‘Gaat alles goed, Livy?’

Ik draai me in de richting van de ruwe stem van Paul, onze kok. ‘Ja hoor. Met jou?’

‘Fantastisch.’ Fluitend gaat hij verder met het schoonmaken van de pannen.

Terwijl ik de borden in de afwasmachine zet, bedenk ik dat het best goed gaat op mijn werk, zolang ik maar bij dat apparaat uit de buurt blijf.

‘Is er nog iets wat ik kan doen voor ik wegga?’ vraag ik aan Sylvie, die door de zwaaiendeur van de keuken loopt. Ik ben jaloers op de manier waarop ze haar taken uitvoert; met zo’n gemak en snelheid, of ze nu met dat verschrikkelijke apparaat

om moet gaan of kopjes op elkaar moet stapelen zonder te kijken.

‘Nee,’ Ze draait zich om en veegt haar handen aan haar schort af. ‘Ga jij maar. Ik zie je morgen weer.’

‘Dank je wel.’ Ik trek mijn schort uit en hang hem op. ‘Dag, Paul.’

‘Fijne avond, Livy,’ roept hij zwaaiend met een soeplepel.

Ik zigzag tussen de tafeltjes van de bistro, duw de deur open en stap het nauwe straatje in. Ik ben meteen doorweekt door de harde regen. ‘Super.’ Ik lach, bedek mijn hoofd met mijn spijkerjasje en zet het op een rennen. Ik spring over de plassen heen, omdat mijn Converse-sneakers mijn voeten niet lang droog zullen houden. Ze maken een zompig geluid terwijl ik me haastig naar de bushalte begeef.

Nadat ik het trapje van ons dorpshuisje op ben gerend, leun ik hijgend tegen de deur om weer op adem te komen.

‘Livy?’ Als ik oma’s hese stem hoor, knapt mijn verregende humeur direct op.

‘Livy, ben jij dat?’

‘Ja oma!’ Ik hang mijn doorweekte jas aan de kapstok, schop mijn drijfmatte gympen uit en loop door de gang naar de keuken. Daar aangekomen zie ik mijn oma over het fornuis gebogen staan. Ze roert in een grote pan. Soep, waarschijnlijk.

‘Daar ben je!’ Ze laat de houten pollepel los en waggelt naar me toe. Met haar eenentachtig jaar is ze nog erg opgewekt en snel. ‘Je bent drijfmat!’

‘Valt wel mee.’ Ik haal een hand door mijn haar terwijl ze me van top tot teen bekijkt. Haar blik blijft op mijn platte buik rusten. Mijn t-shirt is iets omhoog gekropen.

‘Jij moet een beetje vetgemest worden.’

Ik rol met mijn ogen maar ga er toch in mee. ‘Ik sterf van de honger.’

Een glimlach vult haar gerimpelde gezicht en ik moet ook lachen. Ze geeft me een knuffel.

‘Wat heb je vandaag gedaan, oma?’

Ze laat me los en wijst naar de eettafel. ‘Ga zitten.’

Ik doe gelijk wat ze zegt en pak de lepel die ze voor me heeft neergelegd. ‘Nou?’

Ze draait zich om en fronst haar wenkbrauwen naar mij. ‘Nou, wat?’

‘Vandaag. Wat heb je gedaan?’

‘O!’ Ze slaat met een theedoek naar me. ‘Niets spannends, hoor. Een beetje gewinkeld. En ik heb je favoriete worteltaart gebakken.’ Ze wijst naar het keukenblad, waar een taart staat af te koelen. Maar het is geen worteltaart.

‘Heb je een worteltaart voor me gebakken?’ Ik kijk terwijl ze twee kommen met soep vult.

‘Ja, zoals ik al zei, Livy. Ik heb je favoriete taart gebakken.’

‘Maar mijn favoriete taart is citroentaart, oma. Dat weet je toch?’

Ze brengt de twee soepkommen zonder te morsen naar de tafel en zet ze neer. ‘Ja, dat weet ik. Daarom heb ik citroentaart voor je gemaakt.’

Ik kijk nog eens de keuken in, om te zien of ik me niet vergis. ‘Oma, dat ziet er uit als een omgekeerde ananastaart.’

Ze ploft neer op haar stoel en kijkt me aan alsof ik degene ben die gek aan het worden is. ‘Dat is het ook.’ Ze dompelt haar lepel in haar kom en slurpt wat koriandersoep op. Dan pakt ze wat versgebakken brood. ‘Ik heb je favoriete taart gebakken.’

Ze is in de war en ik ook. Na dit alles heb ik geen idee meer welke taart ze heeft gemaakt en het doet er ook niet meer toe. Ik kijk mijn lieve grootmoeder aan terwijl ze de soep eet. Ze

lijkt in orde te zijn. Maar is dit het begin? Ik leun voorover. 'Oma, gaat het wel goed?'

Ze barst in lachen uit. 'Ik hou je voor de gek, Livy!'

'Oma!' Ik voel me direct een stuk beter. 'Dat moet je niet doen.'

'Ik ben nog niet gek.' Ze gebaart met haar lepel naar mijn kom. 'Eet, en vertel me hoe het ging vandaag.'

Ik laat mijn schouders zakken en zucht diep, terwijl ik door mijn soep roer. 'Ik kan maar niet overweg met dat koffiezetapparaat. En dat is nogal een probleem, omdat negentig procent van onze klanten koffie bestelt.'

'Je krijgt het wel onder de knie,' zegt ze vol vertrouwen, alsof ze een expert is op dat gebied.

'Ik weet het niet hoor. Del gaat me niet aanhouden voor het schoonmaken van de tafels.'

'Maar afgezien van het koffiezetapparaat, vind je het leuk werk?'

Ik glimlach. 'Jawel, dat zeker.'

'Gelukkig maar. Je kunt niet voor altijd voor me blijven zorgen. Een jonge vrouw zoals jij moet van het leven genieten en niet alleen maar bezig zijn met het verzorgen van haar grootje.' Ze kijkt me aan. 'Bovendien heb ik geen verzorger nodig.'

'Maar ik vind het fijn om er voor je te zijn,' zeg ik zachtjes. Ik zet me schrap voor haar gebruikelijke preek. We kunnen hier uren over discussiëren, maar we worden het niet eens. Ze is kwetsbaar. Niet fysiek, maar mentaal. Al blijft ze beweren dat het goed met haar gaat. Ze ademt diep in. Ik vrees voor het ergste.

'Livy, ik ga deze wondere wereld echt niet verlaten voordat ik heb gezien dat jij je zaakjes op orde hebt. En dat gaat nooit gebeuren als jij al je tijd aan je oma besteedt. Mijn tijd is bijna op, dus je regelt het maar. Ik ben het zat om achter die magere kont van jou aan te zitten, zodat je wat van je leven maakt.'

‘Ik heb je toch gezegd dat ik gelukkig ben?’

‘Je trekt je terug uit een wereld die je zo veel te bieden heeft. Geloof me, Olivia, de tijd gaat veel te snel voorbij. Voor je het weet, wordt er een kunstgebit voor je gemaakt en durf je niet meer te hoesten of niezen, omdat je als de dood bent dat je jezelf onderpiest.’

‘Oma!’ Ik verslik me in een stuk brood, maar ze blijft me serieus aankijken. Ze is altijd serieus tijdens dit soort gesprekken.

‘Ik meen het. Ga er toch eens op uit. Je bent je moeder niet, Oliv...’

‘Oma,’ waarschuw ik haar.

Ze laat zich achterover zakken in haar stoel. Ik weet dat het haar frustrereert, maar ik ben echt gelukkig zoals het nu gaat. Ik ben vierentwintig en woon sinds mijn geboorte bij oma. Al sinds ik ben afgestudeerd verzin ik smoesjes om thuis te blijven wonen en op oma te letten. Ik ben daar gelukkig mee, maar oma is dat niet.

‘Olivia, ik ben verdergegaan. Dat moet jij ook doen. Ik had je nooit tegen moeten houden.’

Ik glimlach, omdat ik niet weet wat ik moet zeggen. Ze beseft het niet, maar ik moest tegengas krijgen. Ik ben immers een kind van mijn moeder.

‘Livy, maak je oma gelukkig. Doe een paar hakken aan en ga lekker uit vanavond.’

Nu ben ik degene die achterover zakt. Ze wil er maar niet over ophouden. ‘Oma, je zult geweld moeten gebruiken om mij in hakken te krijgen.’ Mijn voeten doen al pijn bij de gedachte.

‘Hoeveel paar van die gympen heb je?’ Ze smeert nog wat boter op brood en geeft het aan mij.

‘Twaalf,’ antwoord ik zonder een greintje schaamte. ‘Allemaal verschillende kleuren.’ Ik ben van plan zaterdag een geel

paar te kopen. Ik neem een hap van het brood en glimlach breed terwijl ze zucht van ergernis.

‘Nou, ga in ieder geval uit, maak plezier. Gregory vraagt je altijd of je mee wilt. Waarom doe je dat niet een keer?’

‘Ik drink niet.’ Ze wil het maar niet loslaten. ‘En Gregory sleurt me alleen maar mee naar homokroegen.’ Mijn beste vriend deelt het bed met genoeg mannen voor ons allebei.

‘Dat is nog altijd beter dan geen kroeg. Misschien heb je het wel naar je zin.’ Ze leunt over de tafel om wat kruimels uit mijn mondhoeken te veegen en strijkt vervolgens zachtjes over mijn wang. Ik weet al wat ze gaat zeggen. ‘Je lijkt angstaanjagend veel op haar.’

‘Dat weet ik.’ Ik leg mijn hand op de hare en hou hem vast terwijl ze in stilte nadenkt. Ik kan me mijn moeder bijna niet herinneren, maar ik heb het bewijs gezien: ik ben haast een kopie van haar. We hebben hetzelfde lange, blonde haar, dat in dezelfde golven over onze schouders valt. En mijn grote, marineblauwe ogen hebben net als die van mijn oma en mijn moeder een glazige gloed. Als saffier, heb ik mensen horen zeggen. Ik zie dat zelf niet zo.

Nu ik haar genoeg tijd heb gegeven om aan vroeger te denken, pak ik haar hand en leg hem bij haar soepkom. ‘Eet je soep, oma,’ zeg ik zachtjes en ik begin aan de rest van mijn kom.

Ze dwingt zichzelf weer terug naar het heden te komen om verder te eten, maar ze houdt zich stil. Ze is mijn moeders roekeloze levensstijl nooit te boven gekomen. Een levensstijl die oma haar dochter ontnam. Het is al achttien jaar geleden, maar ze mist mijn moeder nog steeds verschrikkelijk. Ik niet. Hoe kun je iemand missen die je amper hebt gekend? Maar het is wel pijnlijk om mijn oma zo somber te zien.

Ja, het is zeker een goed gevoel als je de perfecte kop koffie zet. Ik staar weer naar het apparaat, maar vandaag lach ik erbij. Het is me gelukt. De juiste hoeveelheid schuim, glad als zijde en met een perfect hartje van een dun laagje cacaopoeder erop. Het is alleen zonde dat ik degene zal zijn die deze kop koffie drinkt, in plaats van een tevreden klant.

‘Goed?’ vraagt Sylvie vol verwachting.

Ik snak naar adem als ik het kopje neerzet. ‘Het koffiezetapparaat en ik zijn vrienden geworden.’

‘Jippie!’ Sylvie geeft me een knuffel. Ik lach en kijk enthousiast over haar schouder. De deur van de bistro zwaait open.

‘Ik denk dat de lunchdrukte bijna begint. Ik neem deze wel.’

‘O, ze is vol zelfvertrouwen.’ Sylvie lacht en gaat aan de kant, zodat ik bij de toonbank kan. Ze kijkt me stralend na terwijl ik op de man afloop die net is binnengekomen.

‘Wat mag het zijn?’ vraag ik, terwijl ik een pen pak om zijn bestelling op te schrijven. Maar hij antwoordt niet en als ik opkijk, zie ik dat hij me aanstaart. Zenuwachtig verplaats ik mijn gewicht van de ene naar de andere voet. Ik vind het niet prettig dat hij me zo onderzoekend bekijkt.

‘Meneer?’

Zijn pupillen verwijden zich. ‘Eh, cappuccino, alsjeblieft. Om mee te nemen.’

‘Komt eraan.’ Ik ga snel aan de slag en geef Meneer Met De Grote Ogen de tijd om zich te herpakken terwijl ik op mijn nieuwe beste vriend afstap.

‘Daarom ontslaat Del je niet,’ fluistert Sylvie ineens in mijn oor. Ik maak van schrik een sprongetje.

‘Schei toch uit.’ Ik pak een wegwerpbeker van de plank, plaats hem onder het filter en druk op het juiste knopje.

‘Hij staat naar je te staren.’

‘Sylvie, hou op!’

‘Geef hem je nummer.’

‘Nee!’ flap ik er te hard uit. Ik kijk snel over mijn schouder. Hij staart me aan. ‘Ik heb geen interesse.’

‘Ik vind hem wel knap,’ zegt Sylvie. Daar ben ik het wel mee eens. Het is een erg knappe man, maar ik ben niet geïnteresseerd.

‘Ik heb geen tijd voor een relatie.’ Dat is strikt genomen niet waar. Dit is mijn eerste baan. Hiervoor heb ik mijn hele volwassen leven voor oma gezorgd. Inmiddels weet ik niet of zij de zorg nog wel nodig heeft, of dat ze gewoon een excuus is geworden om mijn echte leven uit te stellen.

Sylvie haalt haar schouders op en laat mij de cappuccino afmaken. Ik schenk de melk in een beker, strooi er wat cacao-poeder over en klik het dekseltje vast. Ik ben veel te trots op mezelf en dat is duidelijk te zien aan mijn stralende gezicht als ik de cappuccino naar Meneer Met De Grote Ogen breng. ‘Twee tachtig, alstublieft.’ Ik wil de cappuccino voor hem neerzetten, maar hij pakt de kop halverwege mijn beweging uit mijn hand, waardoor onze vingers elkaar even aanraken.

‘Dank je,’ zeg hij zachtjes.

Ik kijk hem aan. ‘Graag gedaan.’ Ik trek mijn hand langzaam terug en pak het geld aan dat hij mij aanreikt. ‘Ik zal uw wisselgeld halen.’

‘Laat maar zitten.’ Hij schudt zachtjes zijn hoofd terwijl hij zijn blik over mijn gezicht laat glijden. ‘Maar ik zou graag je telefoonnummer krijgen.’

Ik hoor Sylvie grinniken vanaf de tafel die ze aan het schoonmaken is.

‘Sorry, ik heb al een relatie.’ Ik voer zijn bestelling in op de kassa, pak het wisselgeld en overhandig het. Sylvies verontwaardigde gesnuif negeer ik.

‘Natuurlijk.’ Hij lacht zachtjes en kijkt beschaamd. ‘Wat stom van me.’

Ik glimlach naar hem om hem gerust te stellen. ‘Geeft niet.’

‘Normaal vraag ik niet zomaar een vrouw naar haar nummer,’ legt hij uit. ‘Ik ben geen viezerik.’

‘Echt, het geeft niet.’ Ik begin me nu ook een beetje te schamen en ik hoop stilletjes dat hij vertrekt voor ik een koffiekopje naar Sylvies hoofd gooi. Ik kan gewoon voelen dat ze geschrokken naar me staat te staren. Als afleiding besluit ik de stapel servetten netjes recht te zetten. Dan komt er een andere man binnen die haast lijkt te hebben. Ik zou hem wel kunnen zoenen.

‘Ik moet die meneer even helpen.’ Ik gebaar over de schouder van Meneer Met De Grote Ogen naar de gestrest ogende zakenman.

‘O, ja! Sorry.’ Hij loopt een stukje bij me vandaag en houdt zijn kop even op als bedankje. ‘Tot ziens.’

‘Dag.’ Ik zwaai even. Daarna help ik de volgende klant.

‘Wat kan ik voor u doen, meneer?’

‘Koffie verkeerd. Zonder suiker. En snel graag.’ Hij kijkt me amper aan. Vervolgens neemt hij zijn telefoon op, loopt weg van de toonbank en legt hij zijn koffer op een stoel.

Ik ben me er maar half van bewust dat Meneer Met De Grote Ogen vertrekt, maar ik ben me er ten volle van bewust dat Sylvie met haar leren laarzen op mij afstormt.

‘Ik kan niet geloven dat je hem afpoeierde!’ fluistert ze hard. ‘Hij was hartstikke leuk.’

Ik let niet op haar en hou me bezig met mijn derde perfecte kopje koffie.

‘Ach, hij was oké,’ antwoord ik nonchalant.

‘Oké?’

‘Ja, hij was oké.’

Ik kijk niet naar haar, maar ik weet dat ze net met haar ogen rolde.

‘Ongelooflijk,’ mompelt ze, en ze loopt weer weg, waarbij haar weelderige achterwerk op hetzelfde ritme heen en weer schommelt als haar zwarte bob.

Ik glimlach weer triomfantelijk als ik mijn derde perfecte kopje koffie overhandig en laat mijn humeur niet verpesten door de gestreste zakenman, die drie pond in mijn hand drukt, de kop van de toonbank grist en zonder me te bedanken wegloopt.

De rest van de dag raken mijn voeten de grond niet. Ik vlieg de hele tijd heen en weer tussen de keuken, de tafeltjes en het koffiezetapparaat. Tijdens mijn pauzes bel ik even naar oma om te horen of alles goed gaat.

Als het bijna vijf uur is, laat ik mezelf zakken op een van de bruine leren banken en trek een blikje cola open, in de hoop dat de cafeïne en suiker me weer tot leven wekken. Ik ben uitgeput.

‘Livy, ik zet even het vuilnis buiten,’ roept Sylvie naar me, terwijl ze een zwarte zak uit een van de vuilnisbakken trekt. ‘Alles goed?’

‘Ja hoor, prima.’ Ik hou mijn blikje even in de lucht en leg mijn hoofd op de leuning van de bank. Ik vecht tegen de drang om mijn ogen dicht te doen. In plaats daarvan focus ik op de lampen van het plafond. Ik kan niet wachten tot ik thuis ben. Mijn voeten doen pijn en ik kan wel een douche gebruiken.

‘Werkt er hier iemand, of is het zelfbediening?’

Ik spring op van de bank en loop snel naar de toonbank om de klant te bedienen. ‘Sorry!’

Ik stoot mijn heup tegen het randje van de werkbank en onderdruk de neiging om te vloeken. ‘Zeg het maar.’ Ik wrijf over mijn heup terwijl ik opkijk.

Ik zet een stap naar achteren. En ik snak naar adem. Zijn doordringende blauwe ogen kijken me doordringend aan. Ik laat mijn blik over zijn jasje, gilet en vaalblauwe shirt en stropdas gaan, over zijn kaak met stoppelbaardje en zijn lippen, die iets uit elkaar staan. Dan kom ik weer terug bij zijn ogen. Ze hebben de felste kleur blauw die ik ooit heb gezien en lijken

een vleugje nieuwsgierigheid uit te stralen. Zijn blik snijdt dwars door me heen. De definitie van perfectie staat hier voor me en ik staar hem verbijsterd aan.

‘Gaap je je klanten altijd zo aan?’ Hij houdt zijn hoofd schuin en trekt verwachtingsvol een wenkbrauw op.

‘Wat kan ik voor u doen?’ Ik adem diep in en pak mijn notitieblokje.

‘Americano, vier shotjes, twee suikerklontjes, voor de helft aangelengd.’ De woorden rollen uit zijn mond, maar ik hoor ze niet. Ik zie ze. Ik lees elk woord van zijn lippen en schrijf ze op terwijl ik mijn ogen op zijn mond gericht hou. Voor ik het weet, is mijn pen van het notitieblokje afgedwaald en ben ik op mijn vingers aan het schrijven. Ik kijk verbaasd naar mijn hand.

‘Hallo?’ Bij het horen van zijn ongeduldige stem kijk ik opnieuw op. Ik zet een stap naar achter om zijn gezicht goed in me op te kunnen nemen. Ik ben geschrokken, niet omdat hij zo ongelooflijk knap is, maar omdat ik ineens niks meer kan, behalve kijken. Mijn ogen werken nog prima en lijken zich niet los te kunnen maken van zijn perfectie. Ik raak mijn concentratie zelfs niet kwijt als hij zijn handpalmen op de toonbank legt en voorover leunt, waarbij er een pluk van zijn wilde, donkere haar op zijn voorhoofd valt.

‘Maak ik je van slag?’ vraagt hij. Ook dat moet ik van zijn lippen lezen.

‘Wat kan ik voor u doen?’ Ik adem opnieuw diep in.

Hij knikt naar mijn pen. ‘Dat heb je me al gevraagd. Mijn bestelling staat op je hand.’

Ik kijk naar de inkt op mijn vingers, maar kan er geen wijs uit, ook niet als ik mijn notitieblok neerleg. Langzaam kijk ik omhoog, in zijn ogen. Hij kijkt zelfvoldaan. Ik pijnig mijn hersenen op zoek naar opgeslagen informatie van de laatste paar minuten, maar ik kan geen koffiebestelling vinden, alleen wat beelden van zijn gezicht.